

HOCA BİLE EŞEĞİNE KİTAP OKUMASINI ÖĞRETEBİLDİĞİ HALDE BİZ NEDEN?

Malum, bizim Nasrettin Hocanın bugün olduğu gibi yaşadığı dönemde de çok meşhurdur. Ortaya bir laf atılır Hoca öğrencilere okuma yazma öğrettiği gibi eşeklere de okuma yazma öğretirdi!

Laf döner dolaşır Timur' un önüne kadar gelir. Timur bu habere inanmaz ama yine hocadır ne yapacağı belli olmaz belki öğretiyor, diye merak eder huzura çağırır: “Hoca! Eşeğe bile okuma yazma öğrettiğini söylüyorlar doğru mu?” dediğinde, Hoca: “ Emrederseniz öğretirim efendim” diye karşılık verir.

Timur inanmamasına rağmen “ Haydi öğret de görelim” der. Ve hocanın istediği kırk gün mihletle birlikte bir de eşek verir. Haber kısa zamanda Akşehir ve çevresine yayılır. Herkes kırk gün sonrasını merak eder ve o günü ipe çeker. Bu arada da hoca hemen işe koyulur. Kitabın arasına taze güzel yonca yapraklarını yerleştirir ve eşeğine her gün kitap sayfalarını çevirerek taze yonca yapraklarını yedirir. Sonra da verdiği sözü yerine getirmek üzere kırk gün sonra Timur'un huzuruna çıkar. Herkes de eşek nasıl kitap okuyacak, diye merakla toplanır. Hoca ve eşek hazırdır. Ve gösteriye start verilir.

Pavlov'un zil çaldıkça et verip köpeklerin ağzından salyalar akıtmasına alıştırdığı gibi(Zamanla köpekler o hale gelir ki et vermediği halde zil çaldığında ağızlarından aynı salyalar akar), Hoca da Timur'un huzurunda koca kalın bir kitabı eşeğin önüne koyar, eşek de yalayarak teker teker kitabın sayfalarını açarak, kitabın sayfaları arasında yonca yapraklarını arar. Kısa zamanda da kitabın sayfalarını sonuna kadar açar ve bitirir. Timur, sabredemez Hoca: “ Sen şimdi buna okumak mı diyorsun?” diye sorunca, Nasrettin Hoca hemen hazır cevabı yapıştırır: “ Hünkârım okuyan eşek olunca, ancak bu kadar anlayabiliyor!” diye cevap verir.

Nur içinde yat rahmetli Nasrettin Hocamız. Bugün Türk toplumunun kitapla olan ilgisini ve ilişkisi bundan daha güzel anlatılamaz. Geçenlerde benim de içinde bulunduğum bir toplulukta zevatin biri Avrupa'yı gezdiğini, otobüslerde, tramvaylarda, parklarda herkesin elinde kitap gördüğünü ve kitap okuduklarını söyledi. Topluluk da başladı ona destek vermeye Doğru yahu, Almanya'da, Japonya'da toplu taşıma araçlarında herkes kitap okuyormuş diye bu arkadaşları tasdik etmeye başladılar. Ben artık dayanamadım: “ Arkadaşlar ne güzel, Almanların ve Japonların kitap okumalarına ne kadar özeniyoruz, pekâlâ özendiğimiz ve beğendiğimiz bu davranışı bizim yapmamıza engel nedir?” diye sorduğumda biz de okuyoruz demeye başladılar. Topluluk sade vatandaşlarımızdan oluşan bir topluluk değildi. Hepsisi üniversite mezunu içinde öğretmen, din görevlisi, okul müdürü ve başka meslekten arkadaşlar da vardı ve hepsi de üniversite mezunu idi. Ben sorularına devam etmeye başladım: “ Arkadaşlar bana doğruyu söyleyin son bir haftada bir kitap alan veya okuyan var mı? Cevap: “ Yok”. Son on beş günde, “ Yok”, son bir ayda “Yok” son altı ayda

“ Yok” Son bir senede “ Yok”. Daha da soracağım dan korkan bir arkadaş “ Ben kitap okudum mu beynim uyuşuyor, hemen uykum geliyor” dedi. Ben de artık bu noktadan sonra soru sormaktan vazgeçtim. Çünkü karşımda kuruyan bir göl gördüm. Beyin içten kurumuş!

Ben Manisa’da iş yoğunluğunu gerekçe göstererek kitap okumamakla övünen nice makam mevki sahipleri ve hatta okul müdürleri gördüm. Kitap okumamakla övünen müdür olur mu? Evet oluyor ve bizim Manisa’ımızda var.

Aziz dostlar bu soruları size de sorsam sanırım alacağım cevap bundan farklı olmaz. “Evinizde kütüphane var mı?” desem, hemen var diyeceksiniz. Çünkü evde çuvallar dolusu test kitabını kütüphane olarak görenler var. 25 Baskı yapan “ 40 Gün 40 Programlı Yaz Tatili Dini Bilgiler Kitabı” mı bu sene Allah razı olsun Şehzadeler Belediyesi yaptırdı. “ Manisa’da Vakıf İzleri “ adlı kitabımı da Manisa İl Özel idaresi yaptırmıştı. Her ikisinin üzerinde ve içinde “ PARA İLE SATILMAZ” yazısı olmasına rağmen hediye etmek istediğim bazı dostlar para ile satacak sanarak “ Hocam bizim evde Ömer Nasuhi Bilmen’in dört parmak kalınlığında ilmihal kitabı var, ne torunlar, ne de çocuklarım kapağını açıp bakmıyorlar, ellerine dahi almıyorlar” diye cevap veriyor. Sanki kendi açıp bakmış gibi. Gel de şimdi bizim rahmetli hocamızı takdir etmeyelim. Hoca hiç olmazsa eşeğe kitabın sayfelerini açmayı öğretmiş. Biz ise kitabı vatandaşımızın eline dahi tutturamıyoruz. Bilmiyorsan, dünyanın öbür tarafındaki bilgiden haberin yoksa iki gözün açık da olsa yüce kitabımızın buyruğuna göre “ KÖRSÜN” . Yüce dinimiz bilen insanı gözü gören insana, bilmeyen insanı da gözü görmeyen “ AMA” insana benzetiyor.

Sizler hiç kitap yazdınız mı? Benim kendi bastırdığım ve altından kendim kalkmaya çalıştığım “ EĞİTİMİ ÖĞRETİM DEDİKLERİ” adlı bir kitabım daha var. Eksik olmasın (Geçen sene eğitim seminerlerime destek olan Yunus emre Belediye Başkanı Sayın Mehmet ÇERÇİ ile Tatil Kitabımı bastıran Şehzadeler Belediyesi Başkanı Ömer Faruk ÇELİK beye, yine “ Manisa’da Vakıf İzleri” adlı kitabımın basılmasına vesile olan Sayın Hayrullah SOLMAZ, meslektaşım, İbrahim DİNÇER, Öğrencim İbrahim ONAYLI) ile kurum ve kuruluşlardan özellikle burada Kızılay Başkanı Cengiz YURDABEKÇİ’ye, MEKOP başkanı Sayın Recep ÇINAR Beye ve başkanlarımıza çok teşekkür ediyorum. Yakın dostlarım ve öğrencilerim destek olmasa altından kalkmam mümkün değil. Hediye ettiğim hiçbir dostum “ Bunun değeri nedir” diye sormaz. Soranlar da bir elin parmağını geçmez. Hatta bazıları da çok özür dilerim sanki uyuşturucu teklif etmiş gibi bir tavır içine giriyor, bazıları da seninle pazarlık yapmaya kalkıyor. İşte o zaman da nutkum tutuluyor, kitabı hemen poşetin içine koyuyorum Bastırmaya kalktığımda yayımcılar eline alıyor hesap makinesini kuyumcular gibi hesap yapıp sana dolar üzerinden fiyat veriyorlar. Sen ise kitabı yazıyorsun, bir de yazdığın kitabı eski dilde TASHİH, yeni dilde REDAKTE işini bilerlere para ile okutuyorsun. Çünkü insan okuya okuya, yaza yaza kendi yanlışlığını göremiyor. Ama buna rağmen yıldım mı?

Hayır. Her baskının kokusu bana evlat kokusu gibi geliyor. Soruyorlar kaç tane evladın var? Diye. Ben de sayısını bilmiyorum, diyorum. Kitapla evlat kokusunu sanırım ülkemizde en iyi bilenlerden biri de filozof Başbakanımız Prof. Dr. Ahmet DAVUTOĞLU. Geçenlerde “ Evlat kokusu ile, kitap kokusunun yerini hiçbir koku tutamaz” dediğinde içim bir hoş oldu. Sanırım bütün kitap yazarların da benim ki gibi içi pır pır etmiştir. Balı ancak tadanlar bilir. Balı tatmayana balı anlatmak mümkün mü? **Hele bir de geçenin bir yarısında vakitli vakitsiz saatlerinde “ Hocam şu anda elimde sizin kitabınız var, bırakamıyorum, içindeki yaşanmış hayat hikâyeleri beni çok etkiledi, resmen hayatımı değiştirdi. Bu kitap artık bundan sonra benim hayatımın kılavuz kitabı oldu. Elinize, dilinize sağlık”** telefonları dediğinde yukarıda size bir kısmını anlatmaya çalıştığım yorgunluğum bir anda bitiyor. Yeni baskılar yaptırmak için bende korkunç bir dinginlik oluşuyor.

Evet, sevgili dostlarım, kitap okumayan bir toplumda kitap yazmanın değil, altından kalkmanın ne kadar güç olduğunu yukarıda size arz ettim. Bu yazımla hem kendim için, hem de Manisa’daki kitap yazar bu işle meşgul olan dostlarımın da duygularını dile getirdim. Manisalı değilim. Ama doğma büyüme Manisalıdan Manisa’nın tarihi eserlerini daha iyi bildiğimi söyleyebilirim. Ama bir arkadaşımız daha var ki Manisa aşığı, Manisa tarihini, kültürünü yudumlamış “Buhara Emirliği Türkistan ve Enver Paşa, Eylem Günlüğü, Satır Arası, Postal Ülkesi, Türkiye’de Ulus Devletin Dinamikleri, Sınav Kazanma Kılavuzu, Şehzade Şehir, Osmanlı Dış Politikası, Manisa’nın Kültürel Varlıkları...” gibi eserlerinin yanında bildiğim kadarıyla yayına hazırladığı “Şehzade Şehir” adlı çalışması da şayet bastırabilirse Manisa için büyük bir kazanç olacaktır.

Çünkü çalışmayı gördüm fevkalade güzel bir çalışma. Birinci hamura renkli olarak basılması gerekiyor. Bu esere Manisa’da kurum ve kuruluşlar mutlaka sahip çıkıp bastırırlarsa Naci Yengin Bey’in Manisa İçin yazmış olduğu “Şehzade Şehir” kitabı Manisa için bir kazanç olacaktır diye düşünüyorum.

Yine değerli bir yazar Manisa Lisesinden öğrencimiz Osman Özbaş’ın birbirinden kıymetli eserleri “Saatli Maarif Takvimi, Sur, Gediz Kıyılarında Bir zamanlar, Vişneli Kek” eserleri...

Ddeğerli dostum İbrahim Yıldırım beyin “ Geçmişle başlar Gelecek, Bir Göç Hikayesi”,...

Meslektaşım Sayın Bedriye Aksakal’ın “ Manisa Manileri, kardeşi değerli dost Ali Haydar Aksakal Beyin “Atlantis, Manisa ve Mesir, Manisa Tarzan’ı” ve diğer birbirinden kıymetli eserleri. Üniversite camiasını bu arkadaşların dışında tutuyorum. Bu arkadaşların bu işleri ne zor şartlar altında yürüttüklerini tahmin edebiliyorum. Söz uçar, yazı kalır hesabı. Bugün Manisa için söz edenlerin sözleri fani aleme göz yumduklarında uçup , unutulup gidecek, ama bu arkadaşların eserleri raflarda yıllar boyu yerini alarak geleceğin Manisalı çocuklarımıza ve torunlarımıza miras olarak kalacaktır. Unutmayalım ki

kültürüne sahip çıkmayan milletler köksüz ağaca benzerler. Manisa'nın kültürel dokusunu geleceğe taşıma çabasında olan yazarlara, Manisa'yı geleceğe taşımakla sorumlu kurum ve kuruluşların yardımcı olacağına mit ve temenni ediyorum.

Not: Köře yazarımız Kadir Keskin bu hafta Kız Meslek lisesi ęrencilerinin misafiriydi